

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UN PETARDO

o parlaré del de Paris que tan-
tas víctimes ha causat, ni del
de Madrid que va tirar patas
en l' ayre al impertèrrit Bosch
y Fustegueras... Ha estallat
últimament un petardo à Bar-
celona, y encare que no ha fet
gayre estrèpit, son molts, mol-
tissims los que 'n gemegan.

Lo petardo barceloní tenia,
segons diuhen, la forma de encenser de iglesia. Tots
los foradets per los quals avants sortia l' encens, ha-
vian sigut hermèticament tapats. Plé fins à corull de
pòlvora rancia de la passada guerra carlista, ningú
podia imaginar que la tal pòlvora s' inflamés, aterro-
sada y florida.

¿Y no obstant, vaya si ha reventat!
¿Saben com va produhirse l' explosió?
Senzillament: un acreedor més cremat que un cabo
de realistas, un acreedor que treya foch pèls caixals
perque no podia cobrar un crèdit, va acostarse impru-
dentment al petardo, y una xispa de las que anava
tirant arreu, va incendiar la metxa, y ¡pataplúm! tot
se 'n va anar en l' ayre.

L' explosió va ocorre en certa llibreria carlista.
De aquella llibreria, foc de propaganda carcunda,
'n sortia un raig continuu de publicacions de totes
menas: llibres, folletos, periódichs serios y satírichs,
imitació servil aquests últims de la premsa liberal é
impia.

Sembla à primera vista que 'ls carlins ab passar lo
sant rosari y frequentar las quaranta horas en temps
de pau, y ab esperar que soni 'l corn bélich per llan-
sarse à la montanya en temps de guerra civil, ja no
tindrian res més que fer. Pero no opinava aixis cert
ardorós apóstol de la causa del rey de las húngaras.
Aquest infelis las havia empreses per las lletres de
motllo, sense considerar que la inmensa majoria de
las honradas masses no saben de lletra, ja que si 'n
sapiguessin no serian carlistas com son, porque lle-
gint, llegint se tornarian calvos del clatell, es à dir,
los hi cauria la llana. Las lletres espavilan, tal com
las preocupacions embruteixen.

No parantse en aquesta consideració tan natural,
l' apóstol Francisco de Paula O'ler anava imprimint
sense descans, llibres y periódichs. Ara sortia ab la
Biblioteca tradicionalista, sense considerar que per
la gent à qui anava destinada, més val un trabuch
que un llibre; ara publicava 'l *Manual del volunta-
rio carlista*, no tenint en compte que sense necessitat
de *Manual de cap mena*, y ab los cinch dits de cada

má, molts voluntaris carlistas s' han sapigut ferse 'ls
sèus; ara donava à llum la *Galeria de militares car-
listas*, sense pensar que certs negocis no 's fan à las
galerias de las casas, sino als quartos ahont hi ha
calaixeras; y allà sortia *El estandarte real* y *La car-
cajada* (¡ja pod' m riure, com las cosas van tan bé!),
y *Lo crit d' Espanya*, hereu y successor de aquell
famós *Bram de la patria*, del qual ens haviam ocu-
pat tantas vegadas!...

—¡Quin home l' Oller!—deyan alguns admiradors.
—Ab una dotzena com ell, fins los liberals més recal-
citrants se farian carlistas. No tenen poca gracia
aquellas caricaturas. ¡Ni las de LA CAMPANA DE
GRACIA!

Y en efecte: la gracia principal l' ha tinguda 'l pe-
tardo que ho ha tirat tot en l' ayre... llibres, folletos,
periódichs, Estandarts, Crits y Carcajadas.

Una trentena de acreedors ferits gravement de la
butxaca, gemegan y maleheixen.

A lo millor se refán y preguntan:
—¿Y 'l Sr. Oller, ahont es?

Al pobre Sr. Oller, la fòrsa mateixa de l' explosió
và llensarlo fins al cel en cos y ànima; pero com al
cel, segons noticias, no s' hi admeten carlins per por
de que no armin alli alguna gresca, lo desventurat
Sr. Oller vá tornar à la terra, sols que no ha vingut
à caure à Espanya, sino à Méjich, à l' altra banda del
Atlántich.

Vegin vostés mateixos si tenia fòrsa 'l petardo en
forma d' ensencer, carregat de pòlvora carlista.

Y ara per acabar, un avis al Sr. Llaudar.
¿Es veritat que per la redacció del *Correo Catalán*
hi roda fà temps un altre petardo, per l' istil del que
ha estallat en la casa editorial del Sr. Oller?
Aixis, à lo menos m' ho aseguran. Y fins m' han
dit que la metxa ja fumeja, y que 'l dia menos pen-
sat presenciarem una nova explosió que se sentirà
fins à Venecia.

P. K.

¡Viva la pau! ¡Y vivan sobre tot los 18,000 duros

que li valen los tres sous que disfruta 'l pacificador!
Sis mil duros per cada pau que realisa.

¡Si aixó es pau, ni may que hi haja guerra!

Los fusionistas ja 's veyan al poder, y tot de un ple-
gat se troban que la terra 'ls falta.

Y no es lo més trist lo llarch dejuni que 'ls obligan
à guardar, sino qu' en mans dels conservadors va en-
groixintse cada dia 'l petardo del déficit.

Y es més que probable que aquest petardo destinat
à produhir tantas catástrofes, estalli à las sévas
mans.

Aixó es lo únich que poden donarlos los sèus amichs
conservadors.

Los centralistas han expulsat del partit al Sr. Se-
rraclara, elegit diputat provincial ab l' ajuda dels
conservadors.

Pero ho han fet quan ja ningú 's recordava de que
'l Sr. Serraclara hagués sigut elegit.

Se dirá que més val tart que may; pero 's dirá
també que 'ls centralistas, en materias electorals, ten-
nen molt mala má.

Treuhen un regidor, lo Sr. Roca y Fuster, y als
pochs dias se 'ls fa sarauhista. Treuhen després un
diputat provincial, lo Sr. Serraclara, y apenas prèn
posseió del càrrech, ells mateixos l' entregan als
conservadors.

Resultats tan tristos haurían d' ensenyarlos à no
perturbar als partits republicans, sempre que se cele-
brin eleccions.

Las hassanyas de D. Arseni, sa ràpida carrera mi-
litar, la séva afortunada aventura de Sagunto, lo
termini de las guerras valentse de proyectils lluhents
y de bon drinch, las sévas famosas corassonadas, y
per fi la manya especial que 's dona en cambiar
ministeris y en sostenirlos segons los impulsos del séu
capritxo, tot aixó son mérits bastants porque un poeta
inspirat li dediqui quan no una epopeya, un' auca de
redolins.

Y ell, infantse podrá dir ab rahó sobrada:

—Que diguin lo que vulgan y que fassin lo que
fassin, mentres duri la restauració, jo seré l' *amo de
l' auca*.

L' altre dia va caure un llamp sobre la capella del
Semiuari de Tarragona.

Ab aquest son ja tres los llamps que han caygut
sobre aquell edifici.

¿No veuhem? Davant de un fet tan repetit, l' home
més incrèdul s' ha de convence y ha de comensar à
creure en los miracles.

Gran sorpresa ha produhit la manya que s' ha do-
nat en Cánovas en obtenir lo decret convocant à las
Corts.

No creya ningú que l' obtingués; pero 'l mano ha
aprofitat l' estancia dels reys de Portugal à Madrid
per alcanarlo.

Un periódich ha dit ab molta gracia, que D. An-
tón ha fet com molts fills de familia calaveras, qu'
esperan que hi haja visitas à casa séva per demanar
diners als sèus pares.

Y no 's ereguin. La convocatoria de las Cortes es qüestió de xavos.... Es á dir, no de xavos, sino de milions de pesetas.

Se tracta de contractar un nou empréstit, que será 'l número cinch dels que han realitat los conservadors en aquests últims temps.

¡Y deyan que havian vingut per regularisar la Hisenda y per introduhir grans economías en los presupuestos!

¡Endavant las hatxas y que duri tant com pugui!

Aquella cópula tan indecorosa de certs federals y dels conservadors del districte de La Bisbal, al últim ha donat per resultat un part monstruós.

Lo Sr. Puig Calzada, diputat elegit com á federal, tot de repent s' ha fet conservador. Y per tréures lo baf republicá ha renunciat al càrrech acceptant un bon destino á las islas Filipinas. Déu li mantingui la gana y bon profit li fassa.

Per lo demés, me sembla que 'ls republicans de La Bisbal, prescindint de si son federals ó si son possibilistas, sabrán pendre una marxa que posi la honra política de la nostra bandera en lo lloch degut.

Si 'ls Puigs Calzadas se'n van á Filipinas, han d'evitar los bons republicans ampurdanesos que la nostra causa se'n vaji á ca'n Taps.

Una noticia de teatros.

A primers de la senmana que vé s' estrenará en lo de Novedats una humorada en dos actes y nou quadros, titulada *La llanterna mágica*, original del nostre estimat company de redacció C. Gumá.

Per ara no 'ls dihem res més.

CARTAS DE FORA —La minoría del Ajuntament de Montmeló governa al poble, gracies á contar ab lo secretari, qu' exten las actas conforme vol dita minoría y desatienent las queixas, reclamacions y protestas de la majoría. Es una cosa aquesta que no s' havia vist may. Per lo tant no sería mal que 'l Sr. Gobernador enviés un delegat á n' aquell poble al objecte d'enterar de una irregularitat tan monstruosa. Sr. Gobernador, creguins: los meions de Montmeló, á talt!

M' escriu un lector de Tortosa l' extranyesa que li ha causat presenciá l' enterro de D. Francisco Garcia, al qual, ab tot y ser cristiá 'l difunt com ho indica 'l nom que duya que li sigué posat al batejarlo, no hi anava cap capella, per haver mort sense confessió. Sembla que pèl mateix motiu no li han donat tampoch terra sagrada. ¿De que serveix lo batisme si quan arriba l' última hora de una persona 'ls capellans prescindeixen de la seva qualitat de cristiá? Dirán ells que 'l negare á confessarse implica una ofensa á la religió; pero dirán mal si tal cosa afirman, perque la confessió es voluntaria, y qui no té cap pecat no te necessitat tampoch de confessarse, lo mateix que qui té la roba neta cap necessitat té de fer bugada. ¿Será perque al trobarse un malalt á las portas de la mort se considera ser l' hora més oportuna de fer certas deixas en la iglesia? ¡Qui sab, Mare de Deu!...

Ha mort á Tarrassa l' antich republicá D. Francisco Torres Campanera, qui á més d' home polítich disposat sempre á fer sacrificis en aras del partit, era també un intel·ligent fabricant, un pare de familia exemplar y un excelent amic. —A la seva familia acompanyem en lo dolor que 'ns ha produhit una pèdua tan sensible com inesperada.

LA SERENATA

Ab lo decret d' obertura ben plegat á la butxaca, sense calanyés ni faca, pero ab molt brillo y frescura, l' home s' acostá al portal que cubreix la antiga parra, y rasguejant la guitarra canta així ab veu de pardal:

«Hermosa meva, ja soch aquí; crech que has d'estarne content de mi.

T' hi portat com una reyna passejant per tots canions, entre 'ls vivas y 'ls aplausos de burots y polissons.

T' hi fet fe ovacions tremendas que ni 'ls prínceps logran may, ab magnífich aparato y la mar de guirigay.

Han vingut á recibirte comités y comissions, ab suntuosas carretel·las y xarangas y pendons.

Han passat á saludarte y hasta t' han besat la mà, repetintse 'ls crits frenétichs de ¡salero! y ¡ole yá!

A tal banda hi ha hagut cintas, á tal altra blanchs coloms, á llevant t' han tirat versos y á ponent milers de poms.

Nit y dia festejada, en lo teu camí triunfal casi bé cada milij hora t' han tocat la marxa real...

«Ja veus, donchs, sirena meva, que hi cumplert tot lo promés, y que 'l plan que vas trassarme no s' ha descuydat en res.

Dictadora inapelable, vas allí hont no va ningú, los periódichs sempre t' citan y tothom parla de tu.

A ton pas los fronts s' abaixan, y molts astres importants se retrauhen y s' eclipsan al esclat dels teus encants.

T' hi donat tot lo meu brillo y hasta 'l brillo dels demés.... ¡No 'm demanis altras cosas que no puch darte res més!...

«Hermosa meva, obram aviat: la serenata ja s' ha acabat.»

Se sent un rumor confós com de gent que s' va acostant, la porta s' obra al instant y surt lo morro del gos.

Lo trovador me li posa la guitarra entre las dents, avansa, y als poch moments cau en brassos de sa esposa.

Luego, seguint la costúm, pren una tassa de tila, se mira un rato la fila, fa una mueca y pren un llum. Se fica corrent al llit, resa, bufa la candela... y ¡japa! á pensá ab en Silvela y a tussir tota la nit.

C. GUMÁ

¡ALELUYA!

RA SI que definitivament s' ha salvat la patria.

Totas las desgracias que 'ns affligeixen, totes las plagas que 'ns devoran, tots los bitllets que circulan van á des- sa; areix en un santiamén, en virtud de las sabias disposiciones adoptadas pel ministre de la Guerra.

Nò; excepte las horas consagradas al descans y la mica de *siesta* que fa després de dinar, no dorm lo general Azcárraga. Prou ho saben los que 'l coneixen y que més de quatre vegadas, l' han vist horas y horas al seu despaig, preocupat, meditabundo, mirant al sostre com si demanés á las vigas la inspiració que 'l seu cap li nega.

«Qui sembra cull,»—diu l' adagi: y Azcárraga, que es un home, vé un momen en que, á copia de barrinar, troba una idea lluminosa ó un pensament de punta.

Feya dias que al nostre ministre de la Guerra se li notava alguna cosa estranya. Estava més frenétich que de costum; tan aviat s' alsava com se posava á seure; deya frases misteriosas....

—¡Oh!—murmuravan entre si 'ls seus ajudants: —aquest home 'n porta alguna de cap. Aquí vá á passar algo extraordinari.—

No s' equivocavan gens ni mica. Un demati l' ministre crida al seu secretari y li diu:

—Acabo de concebir un projecte colossal....

Lo secretari, ab admiració:

—¡Ah!

—No; ja us admiraréu després. Ara escolteume y vejeu si no tinc rahó de sobras.

—Vosté sempre 'n té. Per xo es ministre.

—Aném al cas y no m' interrompéu.

—Escolto y callo.

—En l' actual moment históric, per més que altra cosa sembli en apariencia, la Europa bull. La guerra, ab més ó menos dissimulo, s' elabora en los gabinets de tots los jefes de nació, y no hi ha ningú que no perfeccioni 'ls seus medis de defensa y 's prepari pera la gran lluyta. Vos ho sabéu sobradament. ¿Que fa Alemanya?

—Aumenta 'l contingent del seu exercit ab una pila de mils homes.

—¿Y Fransa?

—Multiplica la seva artilleria y perfecciona 'l seu famos fusell.

—¿Y Russia?

—Ensaja sistemas de movilizació, aproxima dissimuladament los cossachs cap á la Europa central y acumula provisions y diners.

—¿Y Italia?

—Apressura la construcció de's barcos de guerra que té en los Astillers y fortifica 'ls Alpes.

FRAGMENT

DEL COLOSSAL Y MONSTRUÓS DISCURS PRONUNCIAT PER D. ANTÓN EN LO CONGRÉS LITERARI HISPANO-SUD-AMERICÁ, CELEBRAT Á MADRID Á ÚLTIMS D' OCTUBRE PROP PASSAT.

Tema del discurs:

Relació entre la literatura y la política

D. Antón, que ocupa la presidencia, s' aixeca ab cert aire magestuós, saluda á la concurrència, dirigeix frases d' elogi regraciant sa presencia als delegats extrangers, estussega un xich, y se'n vá al grá d' aquesta manera:

Ningú com Jo, senyors congressistas, venia indicat ni reunia tan alts mèrits per ocupar la presidencia d' aquest Congrés Literari en que deixarán sentir sas veus los dignes representants de tantas nacions germanas, més ben dit, fillas de la noble y heróica Espanya, qual timó Jo dirigeixo. Ningú com Jo, eminents literats, podia empendre ab mes confiança l' explanació d' aquest important tema, perque ningú com Jo reunex la doble personalitat literaria y política en tan alt grau; perque ningú com Jo, pot alabarse de ocupar al mateix temps la presidencia de una Academia de la Llengua y la de un Concell de ministres. Aixis donchs, permetinme que circunscribintme al tema, 'l vagi desarrollant ab la eloqüencia que m' es propia y ab la forsa de convicció que m' presta ma suprema autoritat. Vaig á entendre llargament. (*Las senyoras que té aprop s' apartan totas sofocadas.*)

Entre la literatura y la política hi há una afinitat admirable; casi todas las parts y elements de la primera pod-n aplicarse á la segona ab una propietat que no pot desconeixe ni 'l més ignorant. ¿Qué es lo més essencial en un y altre ram del saber? Lo llenguatge; si, senyors, lo llenguatge. Aixis com sense 'l llenguatge fora impossible cap obra literaria, sense 'l llenguatge també, senyors, fora impossible escalar y

mantenirse en lo govern. Com en literatura, en política lo llenguatge deu estar també adornat de *figuras*, de *metáforas*, de *hipérboles*, de *ironias*, de *sarcasmes*, etc., etc., de tot aixó que presta reals y encant á tota obra literaria. Tant en la oposició com en lo poder, valentse del llenguatge, un se dirigeix al poble; per medi de las *figuras* se li fa veure lo blanch negre; per medi de las *metáforas* é *hipérboles* se l' enganya fentli veure las cosas mes grans de lo que en realitat son, molt més grans y molt més hermosas. Aixis se li promet una gran llibertat, un sufragi universal sense restriccions, molts economias, un porvenir rosat, y com que tot es fill de la *hipérbole* y de la *metáfora*, al ser al poder, si algo s' compleix y s' dona de lo promés, se fá de una manera migrada y raquitica. (*Lo senyor Sagasta que s' troba entre 'ls concurrents, fa senyas de aprobació ab lo cap y aplaudeix frenéticament.*) 'l aquest contrast, senyors, resulta la *ironia* y fins lo *sarcasme*, elements també molt importants en literatura.

Ningú ignora lo gran paper que 'l periodo juga tant en literatura com en política. Durant un periodo de govern, se deu també procurar com en literatura que hi haja la major *armonia* possible, si nó, desapareix l' unitat y pert la forsa. (*Lo senyor Silvela reganya las dents.*) Si falta *armonia* ve la *divisió*, la *divisió*, senyors, que si en l' obra literaria es convenient, en política es fatal. L' *invenció* es també en política un element essencial; ¡desgraciat del polítich que careix d' aquesta qualitat! (*Lo senyor Romero Robledo dona mostrats de aprobació.*)

Passém á la forma y als géneros. Lo mateix en literatura, qu' en política, per més que existeixi una intima relació entre una y altra, la forma es independent del fondo. La forma de govern se procura que siga constitucional y tot lo lliberal possible; pero en quan al fondo, deu resultar despótica y reaccionaria a tot serho, tal com Jo ho estich practicant.

Entrant en los géneros, dech mostrarme partidari acerrim de l' octava real, apesar de que sento gran simpatia pels *tercetos*, com per exemple 'l que estem formant Jo, en Martínez Campos y en Romero Robledo

y que es lo gran puntal de las instituciones. La *silva* es un género detestable; desde que á Saragossa y á Sevilla y á Madrid lo poble va xiularme, que no he escrit cap més *silva*. Una de las formas preferidas per mi es lo *romans*, ó com si diguessim los *romansos*; ne escrich y 'n dich molts en lo Congrés, y gracies á ells vaig sostenintme.

Anem á las grans obras. La *Epopeya*; eq i tenen senyors la *Epopeya*, que celebra als grans heroes de las armas, com ara al senyor Martínez Campos, que en l' última guerra se feu digne de portar l' armadura del gran Aquiles que 'ls Deus del Olimpo fabricaren. Hi há qui sosté que una *epopeya* es impossible en nostres temps; lo que será impossible, será 'l neixer un Homero que l' escriga, que lo que es un Aquiles que la realisi, lo tenen ja en lo general Martínez Campos. Y la *Tragedia*? ¿qué més bon exemple podria presentarvos en literatura que la que está passant lo país? Y qué més *comedia* que la que estém representant nosaltres desde 'l poder?

(*L' orador va extenentse sobre aqueix mateix tema, fins que acaba ab lo següent párrafo:*)

Ja es hora, senyors, que toquem al epitafi, un dels géneros més humils y mes expressius á la vegada, lo qual han honrat los genis més grans escribintne per la tomba de algun amic ó d' algun héroe. Com á modello, permetinme que 'ls presenti lo que tinc compost per esser grabat ab lletres d' or (si encare 'n queda) sobre una colossal llosa que té de cubrir nostra nació, dintre de poch temps. Diu aixis:

Caminant, para ton peu llensant llàgrimas de dol, sota aquesta llosa hi jeu lo pobre poble espanyol.

Resignat en lo sufrir no extranyin li digui pobre, puig l' infelis va morir reventat, de durme á sobre,

Per la copia,
J. SEPH ALADERN.

—Pues bé: es precis que Espanya segueixi aquest moviment bèlich: es necessari que fem alguna cosa.
 —Pero ¿què podem fer?
 —Això es lo que jo hi trobat: es una idea que causarà gran sensació.
 —Veyám.
 —¡Vull canviar las calsas dels soldats de caballeria!—
 Ni més ni menos. Aquest ha sigut lo prodigiós pensament que ha brotat del cervell del nostre ministre després d' una pila de senmanas de encarnissada meditació.
 La caballeria espanyola, que fins ara havia portat pantalons vermells, los portará blaus.
 ¿Ons deuran dir quan ho sárgan lo czar de Russia y l' emperador de Alemania?
 Es difícil averiguarho.
 Lo que si s' ha averiguat es la impressió que 'l projecte ha causat a la caballeria.
 Al saber això dels pantalons b'aus, s' ha quedat blava.

L' exèrcit se figurava que 'ls plans del ministre de la Guerra serian d' un genero més serio y trascendental, y s' ha quedat verdaderament ab un pam de nas al veure que tot l' embras intelctual del Sr. Azcárraga no ha donat més resultat que una reforma de sastreria. ¡Pantalons b'aus, ab unas franjetas blancas!...
 Lo ministre s' deu pensar que d' aquesta feta la nostra aballeria serà invencible.
 Y la nostra caballeria probablement pensa... que ab aquest continuu cambi de calsas, acabarà per no portarne.

FANTÁSTICH.

Madrid s' ha descubert una pandilla que s' dedicava a propinar abortius a las donas compromesas. Y contra 'ls delinqüents presunts s' está procedint ab molta activitat.

¡Ay, senyor! ¡Y pensar que als que van propinar a la pobra Espanya democrática un abortiu reaccionari, quan estava embarassada del sufragi universal, ningú 'ls hi diu res!...

Al pobre Sr. Porcar, quan lo govern li haja admés la dimissió d' arca de de Barcelona, per consolarlo una mica, 'l presentarà candidat pèl districte de Sabadell.

Sabadell es un dels districtes més republicans de Catalunya: hi ha ademés a'li moltas fábricas de llana.

Y l' ex-arcalde entretant es molt fácil que s' amoli, perque per trèureli l' oli lo passarán pèl batán.

Ab motiu de la cabalgata històrica van afeytarse a Madrid la friolera de 417 bigotis.

Aixís la tal cabalgata degué resultar molt trista, per allò que diu l' adagi:
 «Lo molt pel dona alegría.»

Un crit que a Bélgica s' ha posat de moda:

«¡Visca 'l sufragi universal! ¡Abaix lo rey de cartró!»

¿De cartró ó encatronat?

Als estudiants que demanan la clínica de las enfermetats de la infancia, lo govern los podria complaure fàcilment.

¿Preguntan de quina manera?

Senzillament: enviantlos un noy que hi ha a Madrid, que, segons diuhen, está malalt de molt cuidado.

Per últim la casa Rotschild, de Paris, s' ha quedat ab lo monopoli dels mistos de cerilla.

¡A tal punt hem arribat los espanyols que ja no podrém encendre ni un cigarro, sense demanar permis a aquells juheus milionaris.

Una frase de Samuel:

—¡May hauria dit qu' en Rotschild sigués tan llonza! Ab bén poca cosa s' contenta. Ara vegin, ab los mistos. ¡Eil fes com jo que ja fa temps que m' hi quedat ab los estanchs, y sobre tot, ab las estanques-ras!

Al sortir de Lisboa 'l rey de Portugal, van ressonar crits de «¡Visca la República!»

Es molt natural. Si com diu l' adagi «A rey muerto rey puesto», «a rey que se 'n vá, República al canto.»

Una nota que recullo en *El Vendrellense*, y que no deixa de tenir gracia:

«Se publicava a Barcelona *La Nación*, diari reformista, de qu' eran propietaris los Srs. Sedó y Tort. Cansats de batallar ab l' infortuni, cessá la publicació, y 'l Sr. Sedó posá una carta a un amic seu del Vendrell, concebuda en los següents termes:

«En lo successiu no rebrás l' órgano del nostre partit. *Hem donat mort a «La Nación.»*

Aixó es lo que farien si 'ls deixavan: matarian la *Nació* y després li donarian honrada sepultura, ficantsela a la butxaca.

Preocupacions del govern. Din un telegrama:

«La única preocupación del gobierno en los actuales momentos, es la organización de la corrida de toros.»

Afortunadamente pèls conservadors l' única preocupación del país no es com deuria ser un' altra corrida: una corrida de Mónstruos.

Pregunta un periódich local:

«¿Es cierto que un señor concejal de la minoría republicana, ha construido en su casa una galería con jácenas de las destinadas al Palacio Real?»

Ara digninli jáceras, digninli vigas. ¿No es veritat Sr. Vigo?»

L' altra nit treyan los mobles del cassino dels sarauhistas, situat en la Rambla de las Flors.

¿A qué s' deu un cambi de domicili, efectuat a favor de las tenebras nocturnas?

Si l' propietari de la casa no ho explica, lo es gayre fácil saberho.

Com a sarauhistas ternes demostren sempre molt pit, y arman grans saraus de día y arman grans saraus de nit.

Las festas del Centenari pagadas ab diner del Ayuntamiento, ara que s' han reunit los comptes, sembla que han vingut a costar doscentas mil pesetas y pico més de las 500.000 en que varen ser pressupostadas.

Se diu que ab aquestas doscentas mil y pico de pesetas més, hi vá comprés tot, inclús las primas.

Ara un recort.

Lo Sr. Sánchez de Toledo autorisá que s' fessin las festas prescindint dels requisits de la subasta, sempre que 'l seu import no excedís de la cantitat pressupostada.

Sent aixís qu' excedeix en la friolera de 200 mil y pico de pesetas, jo pregunto:

Qu' hem de fer, Sr. Sánchez de Toledo?

Que en tot aixó hi hagi hagut primas podria passarse fent ulls de Porcar y lió, es a dir: ulls grossos pero que a més de primas hi hagi una primada, y que 'l primo principal vulguin que sigui vosté, es cosa, francament, que no m' ho explico, ¿ho sent Sr. Sánchez de Toledo?

O a lo menos presumo que n' ells ho volen, vosté no ho tolerará.

Los cafeters de Barcelona están que no hi veuhen de cap ull desde que 'l jutjat ha declarat que 'l joch del burro es licit.

De manera qui si 'ls tribunals declaran licit lo burro, las autoritats al prohibirlo, en rigor van fé 'l burro.

Un nou invent.

En certas ciutats de Fransa s' expén un producto que s' anuncia ab lo següent títul:

«Escapulari anticolerich.»

Una cosa per l' istil del *Detente bala*, que portavan los carlins. Sols que l' escapulari anticolerich deu dir: *Detente microbio*.

L' inventor de aquest article assegura que 'ls tals escapularis benehits pèl Papa, tenen la virtut maravellosa de protegir als fiels contra tota afecció é indisposició coleriforme.

Y afegeix:

«La extensió de las cintas permet fer descendir los escapularis fins al ventre.»

No desconfo de veure escapularis semblants per tots los mals, inclús per la curació de las morenas. Ab allargar una miqueta més las cintas, y posarse 'ls a l' inversa, llestos!

¡¡AVIS!!

Dintre pochos dias entrará en prempsa

L' ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA
 pera 1893

Los nostres corresponsals poden fer lo pedido

- 1.ª XARADA.—Ca-ma-llé-ó.
- 2.ª SINONIMIA.—Baixa.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Las campanadas.
- 4.ª ROMBO.—

M
 M A R
 M A R I A
 M A R I A N A
 R I A L L A
 A N A

- 5.ª GEROGLÍFICH.—Per mestres un estudi.

Han endevinat totas 5 solucions los ciutadans V. B. (Toyo Petit) Pau Trist y Matias Siruela, Cintet Barera y Cargol, Perico de Olot y J. Suterias; n'han endevinadas 4 P. Giró, B. de V. y Un Pobre Barber; 3, Jugador de Tresillo, Un Huelguista y J. M. R.; 2, Espantassutos y F. Elias; y 1 no més Brnabé Llorens y R. Pueyo.

XARADA

Tè una dos-quarta aixerida la Tres-dos de ca'n Peralta, no tenint cap altra falta que ser quarta repetida.

Una dos-terça molt nova quinta-tres son cos preciós, y jamay cap quinta-dos veureu damunt de la roba.

Y si s' tres-quarta extasiada, contemplant algun total hasta la gent mes formal, fixa en ella la mirada.

EVOSNEROLL

ANAGRAMA

—Abont has anat Marsal a culli aquest bonich tot?

—A un jardí que 'l mèu nebot té al costat de la total.

J. ESCOLÁ DEL VENDRELL.

TRENCA-CLOSCAS

ADELA DE VIS
 ALCALA

Formar ab aquestas lletas lo títul de una comedia castellana.

A. LLEONART.

GEROGLÍFICH

P E R U
 N P 1 8 9 2
 U N A }

MATA-SOGRAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Cara Bruta, B. V. A., J. Suterias, Ferrán de la Farga, Ll. Viola y Vergés F. Elias, F. N. Confité, Perico de Olot, Matasanos, E. Duardo y A. S., B. Drolim, Pérez, I. Gali, Evobsneroll, Ruto, Un mal creyent, Pep Xarxaire, R. Pueyo, J. Escachs Vived, J. Mallol, J. Paloma y F. Arolas M.—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fá per casa.

Ciudadans J. García Suárez, Rosita de Vilafranca, Bernabé Llorens, Pepet dels Ous, J. T. y R., P. Giró y B. de V., Ll. Viola y Vergés, Un pobre barber, Dalmau de Roda, Barceloní de Cardedeu, F. Clevall Serra, F. Carreras P., Rosita de Vilafranca, J. Selcer de Figueras, Pepito 'l Royo, Pau Guerra y Jaume Clapés.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá Ramón Llú: De las dos poesias, l'una es regulareta; l'altra si que no pot anar. Aquesta es la titulada *Cosas d' amor*—J. de Monfort (Palma): Me sembla que las correspondencias no tindrian prou interés per la majoria dels lectors del periódich.—Dolors Mont: La poesia vá bé.—Cantor de Catalunya: La de vosté es fluxeta.—Follet: Gracias per l' envió: vá molt bé.—J. Manubens Vidal: Aprofitarém algún epigrama.—Lluís Salvador: La poesia está bé.—S. Bonavia: La de aquesta semana es regular, encare que no mata; la titulada *Quan no las pot haver*, no va.—Pistacho: Son poch aficionados a las contestacions; de manera que 'l sonet que 'ns envia 'ns sembla inoportú.—Antonet del Corral: La *Intima* es molt desenquadernada.—E. Martine!l: Curta com es la seva poesia, está plena de ripis.—C. Barrera y Cargol: Lo qu' es per l' Almanach no serveix; dels trenca-caps n' aprofitarém algún.—Pe.: Pastanaga: No vá mal.—Hereu del Vendrell: Publicarém la poesia.—Indaleci Cucaracha: Idem lo sonet.—L. Roguet: Enterats; desitjarim que 'ns donés datos precisos.—P. P. T.: No van prou bé; 'ls trobém bastant conceptuosos y escrits en una forma poch fácil.—J. Arbós Aleu: Los versos son fluxos.—J. R. (San Genis de Vilasar): Ab la prempsa se 'ns dupte se li haurá quedat al tintor lo títul de la comedia.—J. Naripa: Vá molt bé.—Xarú de la Concixensa: L' idea que inicio, no está mal; pero voldríam veure 'ls articles successius ans de determinar los a publicar la serie.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mij, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

TOT EN L' AYRE

Lo petardo de Paris

Lo petardo de Barcelona

Lo petardo de Madrid

